

Dansk Arbejdsgiverforening gøres til samfundets officielle lønpoliti.

Også under tidligere regeringer er der blevet grebet ind i store arbejdskonflikter, men det er altid sket efter et mæglingforslag eller -skitse og/eller i nær forståelse med parterne og efter grundige forudgående forhandlinger.

Dette alvorlige indgreb er formet i mørklagte forhandlinger i statsministeriet uden mulighed for normal demokratisk påvirkning.

Lovindgrebet er uretfærdigt, både fordi det lægger uforholdsmæssige byrder på lønmodtagerne, og fordi det rammer helt skævt mellem forskellige grupper.

Fra arbejdet med regeringens øvrige forslag ved man, at der intet effektivt modstykke for andre indkomstgrupper er i regeringens såkaldte »helhedsløsning«. Disse forslag er knap nok kosmetiske. De er så godt som indholdsløse.

Inden for lønmodtagergruppen er der store skævheder.

Højtgagerede lønmodtagere – direktører m.v. – på individuelle kontrakter (der sidste år havde en dobbelt så høj lønstigning som f.eks. LO-lønmodtagere) er slet ikke underkastet nogen begrænsning.

Derimod giver lovforslaget ingen sikkerhed for, at lavtlønnede inden for minimal-lønsmrådet overhovedet bliver reguleret i overenskomstperioden. En ufaglært butiksfunktionær på mindsteløn har intet krav ifølge lovforslagets § 3 på lønforhøjelser i de næste to år – og det til trods for faldende realløn i de sidste par år. Heller ikke lærlinge og EFG-elever er sikret nogen regulering – til trods for at de ingen regulering fik i 1983, og til trods for de beskæringer af deres befordringsgodtgørelse, regeringen har fået gennemtruffet. For den sidste gruppes vedkommende har arbejdsministeren søgt at besmykke kendsgerningerne gennem ændringsforslag nr. 1, men realiteten er stadig, at lærlingene tilsyneladende intet juridisk krav har på regulering.

Også normallønsmråderne er hårdt belastet. De har ingen muligheder for at få del i lønglidningen, og de har ingen taktregulering. I denne gruppe, hvor der er mange lavtlønnede, vil der i gennemsnit ske de største reallønsfald.

Der er ikke noget overraskende i, at man over hele landet har rejst en proteststorm

mod lovforslagets mange uretfærdigheder og udemokratiske natur.

Med i protesterne har også været den berettigede kritik af, at regeringen kun har medtaget 1 times arbejdstidsnedsættelse og det først i de sidste måneder af overenskomstperioden. I realiteten vil arbejdstiden først blive sat ned i perioden 1987–89.

Både den tekniske udvikling, den store arbejdsløshed og de menneskelige behov burde føre til en væsentlig mere mærkbar og hurtig nedsættelse af arbejdstiden.

Lovindgrebet er endelig helt ubehjælpeligt. Det bærer tydeligt præg af, at der er tale om frihåndstegninger, der ikke har været drøftet med arbejdsmarkedets parter. I spørgsmål og svar til udvalget er afdækket en række tekniske mangler, der vil volde irritation i det daglige arbejde med loven.

Socialdemokratiet har ikke kunnet trænge igennem med sine synspunkter i S-planen om større arbejdstidsnedsættelse med fastholdelse af konkurrenceevnen. Man har heller ikke fra flertallets side villet acceptere forslag, der effektivt rettede op på den skæve sociale balance i lovforslaget.

At vedtage dette lovforslag er intet mindre end oprørende. Mindretallet indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Da flertallet har givet udtryk for, at man i det mindste vil hjælpe lærlingene, og da regeringen har tilkendegivet, at man ikke ønsker at ændre de sædvanlige former for kompensation ved nedsættelse af arbejdstiden, har mindretallet dog stillet ændringsforslag på disse 2 punkter for at se, om der er hold i de smukke ord.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Det gælder, uanset om de ændringsforslag, der er stillet, vil blive vedtaget ved 2. behandling. Ikke fordi mindretallet ikke finder, at de stillede ændringsforslag er forbedringer, men fordi de efter en samlet vurdering ikke tilnærmelsesvis vil imødekomme de krav, der er stillet fra lønmodtagerside.

Mindretallet vil dog stemme for de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Det er socialistisk folkepartis grundlæggende opfattelse, at overenskomster må forhandles og afsluttes af parterne selv, og socialistisk folkeparti anser dette som en funda-